

Mál nr. 251/2018**M og
vátryggingafélagið V v/ slysátryggingar launþega.****Ágreiningur um hvort réttur til bóta hafi fallið niður vegna tómhlætis.****Gögn.**

Málskot, móttækið 23.8.2018, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 5.9.2018.

Málsatvik.

M slasaðist í umferðarslysi 21. febrúar 2016. Hún veitti lögmanni sínum umboð 18. apríl 2016 og 19. sama mánaðar var slysið tilkynnt V vegna væntanlegrar bótakröfu úr slysátryggingu öðrumanns. Í tilkynningunni var þess óskað að málið yrði skráð í „viðeigandi tryggingu hjá félaginu“. Matsbeiðni var útbúin 16. mars 2017 og þá voru skattframtöl afhent félaginu. Samkvæmt fyrirbyggjandi örorkumati læknis og lögfræðings var stöðugleikapunktur talinn vera 21. maí 2016 eða þremur mánuðum eftir slysdag.

Þann 21. september 2017 var V tilkynnt að slysið kunni einnig að vera bótaskyld úr slysátryggingu launþega sem vinnuveitandi M hafði keypt hjá V. V taldi að M hafi vitað um kröfu sína þegar hún veitti lögmanni sínum umboð og í allra síðasta lagi þegar kom að stöðugleikapunkti 21. maí 2016. Krafa M hafi því verið fallin niður þegar tilkynnt var um hana 21. september 2017, sbr. 1. mgr. 124 gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga.

M andmælir því ekki að hún hafi haft „raunverulega vitneskju um afleiðingar slyssins“ þegar henni voru tilkynntar niðurstöður úr segulómsskoðun 23. mars 2016 eða í síðasta lagi 21. maí 2016 þegar stöðugleikapunktur var náð. Hins vegar hafi V mátt sjá, þegar skattframtölin bárust því í hendur 16. mars 2017, hver væri vinnuveitandi M og í ljósi þess að óskað hafði verið eftir því að málið yrði skráð í „viðeigandi tryggingu“ hafi V borið að kanna hvort slysátrygging launþega hjá vinnuveitandanum ætti við um M.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 glatar sá sem á rétt til bóta samkvæmt slysátryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um vátryggingaratburð með öðrum hætti.

Eftir atvikum mátti gera kröfu til að V kannaði hvort nafn M kæmi fram í tölvukerfum félagsins sem vátryggð í einhverjum vátryggingum sem gætu falið í sér bótaþætti vegna slyss eins og hún varð fyrir umrætt sinn. Að jafnaði eru nöfn þeirra sem njóta verndar samkvæmt slysátryggingu launþega hjá vátryggingafélagi ekki skráð hjá félaginu. Ekkert liggur fyrir um að svo hafi verið varðandi launþegatryggingu þá sem vinnuveitandi M hafði keypt hjá V. Við svo búið verður ekki með sanngirni gerð sú krafa á hendur V að það skyldi athuga sérstaklega hvort þar mætti finna slysátryggingu launþega sem tæki til slyssins, jafnvel þótt upplýsingar um vinnuveitandann hefðu legið fyrir á því tímamarki þegar örorkumatsbeiðni var útbúin. Óumdeilt er að M vissi um þau atvik sem krafa hennar er byggð á meira en einu ári áður en tilkynnt var um kröfu um bætur úr slysátryggingu launþega hjá V. Af þeim sökum hefur hún glatað rétti sínum til bóta úr slysátryggingunni.

Niðurstaða.

M, á ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 25. september 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jón Magnússon lögm.